Kur slēpjas “Pūt, vējiņi !” fenomens?

5. novembrī Pļaviņu novada ģimnāzijas 10. - 12. klašu skolēni piedzīvoja emocijām bagātu vakaru, apmeklējot Latvijas Nacionālā teātra izrādi “Pūt, vējiņi!’’ ar iniciatīvas “Latvijas skolas soma” atbalstu. Tas deva iespēju izbaudīt teātra atmosfēru un iepazīt Raiņa lugas „Pūt, vējiņi!” iestudējumu Elmāra Seņkova režijā.

Skolēniem ir dažāda pieredze teātra apmeklējumā, bet visus pārsteidza tas, ka izrādē nebija dekorāciju, bet scenogrāfiju veidoja Tautas deju ansambļi - "Līgo" un "Teiksma. To dalībnieki ik pa laikam „transformējās”, pārtopot gan par Daugavas viļņiem, gan nolauzto egli, gan mājas saimi un akcentējot Dziesmu svētku lielā kora motīvu. Ļoti pozitīvas bija atsauksmes par izrādē izmantotajiem autentiskajiem Kurzemes novada etnogrāfiskajiem tautas tērpiem, kas lieliski iezīmēja tēlu raksturus.

Pirms izrādes noskatīšanās skolēni literatūras stundās iepazinās ar Raiņa lugu “Pūt, vējiņi”, informāciju par tās iestudējumiem un režisora Gunāra Pieša leģendāro mākslas filmu “Pūt, vējiņi!” (1973.g.), diskutēja par „Pūt, vējiņi!” motīvu latviešu literatūrā ,kas saskatāms gan Ojāra Vācieša dzejā, gan dažādu dziesmu tekstos. Pēc izrādes skolēni recenzēja izrādi, izvērtējot savu emocionālo pārdzīvojumu, aktieru sniegumu un izrādi kopumā. Kur slēpjas “Pūt, vējiņi!” fenomens? Šis jautājums tika vairākkārt pārrunāts. Par to savas domas izteica 12.b klases skolēni. Anete, kurai pašai tuva mūzika, teic, ka „Tautasdziesma „Pūt, vējiņi!” slēpj sevī latvisko kodu, jo tā ir neiztrūkstoša Dziesmu svētku dziesma, ko nespēja aizliegt dziedāt pat tad, kad to neiekļāva svētku repertuārā?” Madara redz citu motīvu: „Latviešiem ir saprotamas mīlestības sāpes, bārenītes liktenis un vēlme pēc brīvības”. Rūdis uzskata, ka lugā ir redzama latviešu spītīgā daba, gluži kā Uldi, arī latvieti nevar pakļaut svešai gribai, bet Līga domā, ka viss jaunais ir kādreiz aizmirsts vecais, tāpēc arī Raiņa luga arvien atgriežas uz skatuves.

Iespēja izrādes ievadā dzirdēt Raiņa dzeju leģendārā Ulda lomas tēlotāja Ģirta Jakovļeva un Baibas lomas tēlotājas Esmeraldas Ermales izpildījumā un izrādē dzirdamā emocionāli iespaidīgā Imanta Kalniņa mūzika savilka paralēles ar filmu, bet tas tikai palīdzēja izprast latviešu kultūras vērtību pastāvību – tas bija kā tilts no pagātnes uz tagadni.